

**Minister
Spraw Wewnętrznych i Administracji
ul. Batorego 5
02-591 Warszawa**

**Skarżący: Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji
w Wałbrzychu**
repr. przez r.pr. Zygmunta Jerzmanowskiego

Strona: Gmina Marciszów
ul. Szkolna 6
58-410 Marciszów
repr. przez adwokata Roberta Greba

Dotyczy:

· DAP.O.32012-3/08/09/MK, DAP.O.32012-4/08/09/MK, DAP.O.32012-5/08/09/MK, DAP.O.32012-6/08/09/MK, DAP.O.32012-7/08/09/MK, DAP.O.32012-8/08/09/MK, DAP.O.32012-9/08/09/MK, DAP.O.32012-10/08/09/MK, DAP.O.32012-11/08/09/MK, DAP.O.32012-12/08/09/MK, DAP.O.32012-13/08/09/MK, DAP.O.32012-14/08/09/MK

**ODPOWIEDŹ GMINY MARCISZÓW
na wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Jeleniogórskiego**

Działając w imieniu Gminy Marciszów (pełnomocnictwo w aktach sprawy) w odpowiedzi na wniosek skarżącego z dnia 27 grudnia 2007 r. o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnych Wojewody Jeleniogórskiego enumeratywnie wyliczonych w jego treści, wnoszę o:

1. wydanie decyzji odmawiającej stwierdzenia nieważności przedmiotowych decyzji, ewentualnie o umorzenie postępowania, oraz
2. wyznaczenie i przeprowadzenie rozprawy administracyjnej oraz przesłuchanie Stefana Zawieruchę – Wójta Gminy Marciszów

UZASADNIENIE

W ocenie strony w przedmiotowej sprawie nie została spełniona żadna z przesłanek, o której mowa w art. 156 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego (kpa), a w szczególności nie mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa przy wydawaniu zaskarżonych decyzji Wojewody Jeleniogórskiego - z przyczyn opisanych poniżej.

Podstawa prawna

Dnia 27 maja 1990 r. na mocy ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 1990 r., Nr 32, poz. 191), zwana dalej „ustawą”, weszła w życie ustawa o samorządzie terytorialnym. Ustawa określiła sposób nabycia własności mienia komunalnego przez gminy. W myśl jej art. 5 ust. 3 jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, mienie ogólnonarodowe (państwowe) należące do:

- 1) rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego,
- 2) przedsiębiorstw państwowych, dla których organy określone w pkt 1 pełnią funkcję organu założycielskiego,
- 3) zakładów i innych jednostek organizacyjnych podporządkowanych organom określonym w pkt 1 - staje się w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z mocy prawa mieniem właściwych gmin.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy „Niepodzielne składniki mienia komunalnego, o którym mowa w art. 5 ust. 1-3, służące realizacji zadań więcej niż jednej gminy pozostają - do czasu utworzenia odpowiedniego związku komunalnego lub zawarcia porozumienia - w dotychczasowym zarządzie”.

W myśl art. 8 ustawy przedsiębiorstwa państwowe, dla których funkcję organu założycielskiego pełnią terenowe organy administracji państwowej określone w jej art. 5 ust. 1-3, stając się przedsiębiorstwami komunalnymi, zachowują osobowość prawną.

Z kolei zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1990 r. Nr 79, poz. 464), zwaną dalej „ustawą zmieniającą”, która weszła w życie w dniu 5 grudnia 1990 r., grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyłączeniem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. **w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa** stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego. Natomiast budynki i inne urządzenia oraz lokale znajdujące się na gruntach, o których mowa w ust. 1, stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), będących w dniu 5 grudnia 1990 r. **w zarządzie państwowych osób prawnych**, stają się z tym dniem z mocy prawa własnością tych osób. Nabycie własności przez te osoby następuje odpłatnie, jeżeli obiekty te nie były wybudowane lub nabyte ze środków własnych

tych osób lub ich poprzedników prawnych. Nabycie prawa użytkowania gruntów, o których mowa w ust. 1, oraz własności budynków, innych urządzeń i lokali, o których mowa w ust. 2, stwierdza się decyzją wojewody w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub decyzją zarządu gminy w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność gminy.

Na mocy ustawy z dnia 7 października 1992 r. zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U z 1992 r. Nr 91 poz. 455) z dniem 24 grudnia 1992 r. wprowadzono do ustawy zmieniającej art. 2a. Zgodnie z jego treścią przepisy art. 2 ust. 1-3 oraz 6 i 9 ustawy zmieniającej stosuje się odpowiednio do komunalnych osób prawnych. Nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntów, a także własności budynków i innych urządzeń oraz lokali następuje z mocy prawa z dniem 5 grudnia 1990 r.

Z kolei katalog dokumentów potwierdzających prawo zarządu został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie przepisów wykonawczych dotyczących uwłaszczania osób prawnych nieruchomościami będącymi dotychczas w ich zarządzie lub użytkowaniu (Dz. U. z 1998, Nr 23, poz. 120 z późn. zm.). Następuje to podstawie co najmniej jednego z następujących dokumentów:

- 1) decyzji o przekazaniu nieruchomości w zarząd,
- 2) decyzji o przekazaniu nieruchomości w użytkowanie, jeżeli została wydana przed dniem 1 sierpnia 1985 r.,
- 3) umowy między państwowymi jednostkami organizacyjnymi o przekazaniu prawa zarządu do nieruchomości, zawartej za zgodą organu,
- 4) umowy, zawartej w formie aktu notarialnego przed dniem 1 lutego 1989 r. przez państwowe jednostki organizacyjne, o nabyciu nieruchomości od osób innych niż Skarb Państwa,
- 5) odpisu z księgi wieczystej, stwierdzającej prawo zarządu lub prawo użytkowania nieruchomości,
- 6) decyzji o naliczeniu lub aktualizacji opłat z tytułu zarządu nieruchomością,
- 7) decyzji o naliczeniu lub aktualizacji opłat z tytułu użytkowania nieruchomości, jeżeli została wydana przed dniem 1 sierpnia 1985 r.,
- 8) uchwały, zarządzenia lub decyzji wydanych w sprawie podziału, łączenia, likwidacji i utworzenia państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych oraz podejmowanych na ich podstawie uchwał komisji powoływanych w tych sprawach, jeżeli treść tych dokumentów zawiera oznaczenie nieruchomości,
- 9) protokołu przekazania nieruchomości, sporządzonego między państwowymi jednostkami organizacyjnymi przed dniem 1 sierpnia 1985 r.,
- 10) umowy o przekazaniu nieruchomości lub protokołu przekazania nieruchomości, sporządzonych przed dniem 22 października 1961 r. między organizacjami społeczno-zawodowymi, politycznymi lub spółdzielczymi a państwowymi jednostkami organizacyjnymi.

Stan faktyczny

Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu powstało z dniem 1 lipca 1984 r. Na podstawie zarządzenia nr 5/88 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 18 lutego 1988 r. zostało podzielone m.in. na przedsiębiorstwo państwowe o nazwie Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu (*dalej „WPWiK”*). Przekształcenie WPWiK z państwowej osoby prawnej w komunalną osobę prawną nastąpiło na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy w związku z przejęciem przez Burmistrza Miasta Boguszowa-Gorc uprawnień i obowiązków organu założycielskiego zgodnie z porozumieniem nr 2/88 z dnia 28 grudnia 1988 r. Wojewody Wałbrzyskiego z Burmistrzem Miasta Boguszowa-Gorc (kserokopia porozumienia w załączeniu).

W dniu **3 lipca 1991 r.** Wojewoda Wałbrzyski decyzją nr GK VIII 8225/93/91 stwierdził nabycie z mocy prawa przez Gminę Wałbrzych prawa własności nieruchomości zabudowanych i niezabudowanych położonych w Wałbrzychu, wykorzystywanych w okresie ją poprzedzającym przez WPWiK (kserokopia decyzji w załączeniu). Ta decyzja była podstawą do podjęcia przez Radę Miejską Gminy Wałbrzych w dniu **29 lipca 1991 r.** uchwały nr XVIII/93/91 o **likwidacji WPWiK**. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu Wydział VI Gospodarczy z dnia 9 września 1991 r. (Sygn. akt VI Ns rej pp 378/91) WPWiK zostało wykreślone z rejestru przedsiębiorców.

Z kolei Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji (*dalej „WZWiK”*) powstał w dniu **24 czerwca 1991 r.** **Jeszcze przed jego powstaniem** Rada Miejska Gminy Wałbrzych uchwałą nr XVI/69/91 z **29 maja 1991 r.** postanowiła przekazać majątek WPWiK na rzecz WZWiK, ale dopiero z chwilą rejestracji WZWiK w odpowiednim rejestrze.

Ze związku strona wystąpiła z dniem 31 grudnia 1993 r. na mocy uchwały Rady Gminy Marciszów nr XXVII/162/92 z dnia 1 grudnia 1992 r. (kserokopia uchwały w załączeniu). Ponowne przystąpienie strony do WZWiK nastąpiło na mocy uchwały Rady Gminy Marciszów nr XXXVI/219/94 z dnia 28 lutego 1994 r. (kserokopia uchwały w załączeniu). W chwili składania wniosków do Wojewody Jeleniogórskiego o wydanie decyzji komunalizacyjnych strona nie była członkiem WZWiK.

Następnym etapem przedmiotowego sporu było wydanie przez Wojewodę Jeleniogórskiego zaskarżonych decyzji komunalizacyjnych. Decyzje te stały się podstawą wpisu do ksiąg wieczystych nieruchomości stanowiących własność Gminy Marciszów.

Na mocy uchwały NR XLIII/208/05 Rady Gminy Marciszów z dnia 28 grudnia 2005 r. strona wystąpiła z WZWiK z dniem 1 stycznia 2007 r. zgodnie z postanowieniami obowiązującego ją statutu (kserokopia uchwały w załączeniu).

Stanowisko strony i ocena prawna

Strona podnosi w pierwszej kolejności, iż **skarżącemu nie przysługuje w przedmiotowej sprawie przymiot strony w rozumieniu art. 28 kpa.** Zgodnie z jednolitym poglądem przyjętym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, stronami postępowania komunalizacyjnego, i tym samym postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wydanych w jego efekcie są Skarb Państwa, reprezentowany przez właściwego starostę oraz właściwa gmina. Jeżeli inny podmiot uważa, że jest stroną tego postępowania, powinien to wykazać. W szczególności powinien uprawdopodobnić, **że jest właścicielem spornej nieruchomości.** Doktryna przyznaje przymiot strony także osobom powołującym się na dokumenty świadczące, że im a nie Skarbowi Państwa przysługiwało w dniu 27 maja 1990 r. prawo własności do komunalizowanego mienia (wyrok NSA z dnia 29 września 1998 r. I SA 57/98; wyrok NSA z dnia 12 października 1998 r. I SA 352/98; wyrok NSA z dnia 23 maja 1994 r. I SA 979/93 ONSA 1995/1/50).

Jednakże w niniejszej sprawie skarżący twierdzi jedynie, że przysługuje mu zarząd nieruchomości. Dodatkowo wprost we wniosku przyznaje, iż **właścicielem nieruchomości jest wyłącznie Gmina Marciszów.** Próbując wyjątkowo nieumiejętnie wywieść swoje prawo zarządu łączy do wniosku szereg dokumentów, które nie dotyczą mienia objętego zaskarżonymi decyzjami Wojewody Jeleniogórskiego. Wskazać w tym miejscu trzeba choćby dokumentację dotyczącą nieruchomości położonych w miejscowości Dębrznik. Wieś ta zawsze objęta była właściwością Gminy Kamienna Góra. W ocenie strony jest to działanie celowe nakierowane na wprowadzenie organu administracji w błąd co do rzeczywistego stanu rzeczy. Identyczny wniosek można wyprowadzić także w stosunku do pozostałych dokumentów stanowiących zbiory załączników nr 1, 2 i 3 przedstawionych przez skarżącą. Dowody te uznać zatem trzeba za całkowicie nieprzydatne dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W tym stanie rzeczy podkreślić należy, iż skarżący nie wykazał za pomocą możliwych środków dowodowych, iż przysługiwał mu zarząd spornymi nieruchomościami. W tej kwestii bowiem w orzecznictwie i piśmiennictwie jest przyjęty pogląd, zgodnie z którym zarówno obecny trwały zarząd, który jest sprawowany przez państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jak też dawny zarząd (kiedyś zwany użytkowaniem), który mógł być sprawowany m.in. również przez przedsiębiorstwa państwowe, powstaje i powstawał dawniej **na podstawie decyzji administracyjnej** właściwego organu, w wyniku przekazania oraz z mocy prawa w wyniku nabycia nieruchomości przez jednostkę organizacyjną¹. Według uzasadnienia wyroku NSA z dnia 26 lutego 1998 r., I SA 1768/96 (Lex nr 44632) „... prawo zarządu jest w zasadzie prawem niezbywalnym i nie było możliwe ustanowienie go w innym sposób, jak tylko w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez rejonowy organ rządowej administracji ogólnej lub na podstawie umowy zawartej za zezwoleniem tego organu, umowy o przekazaniu między państwowymi jed-

¹ G. Bieniek, S. Rudnicki. Problematyka prawna, Warszawa 2004, s. 490-491

nostkami organizacyjnymi nie posiadającymi osobowości prawnej albo umowy zawartej przez te jednostki...". Należy nadto podkreślić, że, zdaniem Prezesa NSA wyrażonym we wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, „O tym, że grunty <<należały>> do przedsiębiorstwa państwowego świadczyło to, że były one nabywane przez przedsiębiorstwa nie tylko w drodze decyzji terenowych organów administracji państwowej bądź umowy o przekazaniu nieruchomości, zawartej między dwiema państwowymi jednostkami organizacyjnymi za zgodą terenowego organu administracji państwowej, ale również, niezależnie od tego ostatniego, na podstawie umowy kupna nieruchomości zawartej z jej właścicielem.” (uzasadnienie uchwały Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 grudnia 1992 r., W 13/91, OTK 1992, nr 2, poz. 37). Takich dokumentów nie sposób doszukać się w aktach przedmiotowej sprawy. Sam fakt posiadania nieruchomości, na które stara się powoływać skarżący nie decyduje o powstaniu tego prawa, nieruchomości bądź ich części mogły być użytkowane przez określone podmioty bez tytułu prawnego, lecz ich prawnym dysponentem był terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego. Takie stanowisko zostało zaaprobowane wielokrotnie przez Naczelnny Sąd Administracyjny.

Niezależnie od powyższego, nie sposób także zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, jako-by wydanie decyzji komunalizacyjnych przez Wojewodę Jeleniogórskiego nastąpiło z rażącym naruszeniem przepisu art. 6 ust. 1 ustawy. Jeżeli nawet sporne mienie uznać można za niepodzielne, to z całą pewnością nie mogło ono pozostawać w „dotychczasowym zarządzie”, ponieważ zarząd taki po prostu nie istniał. Jak wskazano wyżej WPWiK uległ likwidacji w dniu 29 lipca 1991 r., a mienie, którym dysponował zostało przekazane na mocy uchwały Rady Miejskiej Gminy Wałbrzych na rzecz WZWiK. Uchwała ta oczywiście sprzeczna z prawem nie respektowała treści obowiązujących w chwili jej podjęcia przepisów ustawy, a w szczególności jej art. 5.

Skoro WPWiK stał się w 1988 r. komunalną osobą prawną zlikwidowaną w lipcu 1991 r. to – wbrew twierdzeniom skarżącej – komunalizacja mienia nie mogła i nie powinna była nastąpić na rzecz WZWiK, któremu nie przysługuje także prawo wieczystego użytkowania gruntu i własność budynków znajdujących się na nieruchomościach. Pamiętać bowiem należy, że w myśl art. 2a ustawy zmieniającej dodanego ustawą z dnia 7 października 1992 r. z dniem 24 grudnia 1992 r. Przepisy art. 2 ust. 1-3 oraz 6 i 9 ustawy zmieniającej stosuje się odpowiednio do komunalnych osób prawnych. Nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntów, a także własności budynków i innych urządzeń oraz lokali następuje z mocy prawa z dniem 5 grudnia 1990 r.

Przepis art. 2a w brzmieniu ustawy z dnia 7 października 1992 r. - nakazujący stosować odpowiednio znowelizowane przepisy art. 2 ust. 1-3 ustawy zmieniającej w nowym ich brzmieniu stworzył nowe uprawnienia dla komunalnych osób prawnych, które przed wejściem w życie tej ustawy, to jest przed dniem 24 grudnia 1992 r. takich uprawnień nie miały. Uprawnienia takie mogły zatem nabyć komunalne osoby prawne, które w dniu jej wejścia istniały i miały zdolność nabycia prawa, w chwili powstania tego prawa. Jednocześnie według tego przepisu osoby te mogły nabyć

z mocy prawa uprawnienia, wymienione w art. 2 ust. 1-3, **jeżeli grunty, budynki i inne urządzenia miały w swym zarządzie w dniu 5 grudnia 1990 r.**

Innymi słowy, aby komunalna osoba prawna mogła nabyć uprawnienie wymienione w tych przepisach musiała spełniać dwa warunki prawne, to jest powinna istnieć w dniu 5 grudnia 1990 r. i w dniu 24 grudnia 1992 r. Brak któregokolwiek z tych warunków uniemożliwiał nabycie ograniczonych praw rzeczowych do gruntu oraz własności budynków i innych urządzeń. **Skoro nabycie praw następuje z dniem 24 grudnia 1992 r. (data wejścia w życie) z mocą wsteczną obowiązującą od 5 grudnia 1990 r., to istniejący podmiot musiał istnieć w dniu nabycia prawa i mieć zdolność do nabycia prawa.** Jeżeli komunalna osoba prawna istniejąca w dniu 5 grudnia 1990 r. przestała istnieć, (a z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie) to utraciła ona zdolność nabywania praw, która skończyło się z chwilą utraty osobowości prawnej i zdolności prawnej. Wsteczne działanie omawianego przepisu art. 2a w brzmieniu ustawy z dnia 7 października 1992 r. nie może dotyczyć nie istniejących osób prawnych, które nie mogą nabywać praw (WZWiK nie istniał w dniu 5 grudnia 1990 r.). Z tego względu ustawodawca nakazał w art. 2a w brzmieniu tej ustawy odpowiednio stosować przepisy art. 2 ust. 1-3 ustawy do komunalnych osób prawnych, które są podmiotami prawa. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 października 1994 r. III ARN48/94 (OSNAPiUS 1995/2 poz. 15) formułując tezę, że „*gmina, jako następca prawny nie istniejącej w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 7 października 1992 r. zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. 1992 r. Nr 91 poz. 455) komunalnej osoby prawnej, nie może uzyskać nie nabytego przez swego poprzednika prawa użytkowania wieczystego gruntów*”.

Powyższe wywody prawne stanowiły podstawę uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 stycznia 1995 r., III AZP 10/94, LexPolonica nr 298385. W ocenie strony mają one bezpośrednie zastosowanie do przedmiotowego sporu, w szczególności w zakresie braku uprawnienia skarżącego do nabycia prawa wieczystego użytkowania gruntów i własności budynków i budowli. Tym samym uznać należy, iż decyzje Wojewody Jeleniogórskiego były wydane zgodnie z obowiązującym wówczas prawem. Skoro w dniu 5 grudnia 1990 r. nie doszło do powstania z mocy prawa użytkowania wieczystego i prawa własności budynków i budowli na rzecz WPWiK, to Wojewoda Jeleniogórski był uprawniony do skomunalizowania mienia nieruchomego i ruchomego **wyłącznie na rzecz Gminy Marciszów**. Skoro w WZWiK uczestniczyły inne gminy, które wniosły uzyskaną wcześniej w drodze komunalizacji własność nieruchomości, i które zgodnie z § 33 statutu mogły w każdej chwili z niego wystąpić, to komunalizacja nieruchomości uzyskana przez stronę po terminie utworzenia WZWiK winna być uznana wyłącznie za dostosowanie sytuacji prawnej tej gminy do sytuacji pozostałych członków związku.

Zupełnie niezrozumiałe w ocenie strony jest twierdzenie skarżącego, iż o rażącym naruszeniu prawa przy wydawaniu decyzji stanowi pominięcie WZWiK i WPWiK(!). Podnosząc taki zarzut

skarżący zapomina jednocześnie, że do wniosku załączył swoje własne pisma np. z dnia 9 stycznia 1995 r. w którym wyraża zgodę(!) na skomunalizowanie działki nr 305. W załącznikach znaleźć można także pismo z dnia 5 listopada 1994 r. zawiadamiające skarżącego o zamiarze komunalizacji tej działki. Trudno wyobrazić sobie możliwość zawiadomienia WPWiK o wszczętym w 1994 r. postępowaniu, skoro został zlikwidowany już w 1991 r. Jak wskazano wyżej, brak przymiotu strony w postępowaniu komunalizacyjnym uprawniał Wojewodę do przeprowadzenia postępowania bez szczególnego zawiadomienia WZWiK. Brak udziału skarżącego w takim postępowaniu mógłby ewentualnie stanowić przesłankę wznowienia postępowania, jednakże w przedstawionym stanie faktycznym i prawnym byłby to zarzut nieuzasadniony.

Nie polega na prawdzie także twierdzenie skarżącego o podjęciu wiadomości o przedmiotowych decyzjach dopiero w 2007 r. w chwili wystąpienia Gminy Marciszów z WZWiK. W tej kwestii skarżący zapomina – zapewne przypadkowo – o zasadzie jawności ksiąg wieczystych i swobodnym dostępie do ich treści. Przedmiotowe decyzje były ujawnione w księgach wieczystych stanowiąc podstawę wpisu prawa własności strony.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Ta ostatnia przesłanka, podobnie jak i pozostałe przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. nie może podlegać wykładni rozszerzającej, winna być interpretowana dosłownie.

W orzecznictwie sądowno-administracyjnym utrwalony jest pogląd, że rażące naruszenie prawa ma miejsce wówczas, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa, przy czym naruszenie prawa ma charakter oczywisty i dotyczy przepisu prawnego, którego treść nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. "Rażące naruszenie prawa" to wada decyzji o takim ciężarze gatunkowym, który powoduje konieczność wyeliminowania decyzji z obrotu prawnego, gdyż decyzja ta nie może być zaakceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi jakakolwiek sprzeczność decyzji administracyjnych Wojewody Jeleniogórskiego z obowiązującym w chwili ich wydania prawem. W ocenie strony poza sporem jest jej prawo własności przedmiotowych nieruchomości, budynków, budowli i urządzeń. Skarżący przyznając, iż mógłby ewentualnie nabyć prawo wieczystego użytkowania budynków i budowli (co strona wprost kwestionuje z przyczyn opisanych powyżej), jednoznacznie przesądził, iż nie można uznać go za stronę niniejszego postępowania w rozumieniu art. 28 kpa.

Strona podnosi również, iż nie polegają na prawdzie twierdzenia skarżącego o rzekomym zagrożeniu zaopatrzenia w wodę mieszkańców pozostałych gmin tworzących WZWiK poprzez wystąpienie z niego Gminy Marciszów. Strona nie zamierza bowiem przerywać dostaw wody, a jedynie rozpocząć tę działalność w oparciu o swoją komunalną spółkę, która efektywniej będzie reali-

zować obowiązkowe zadania Gminy. W tym celu wnoszę o przesłuchanie Wójta Gminy Marciszów – Pana Stefana Zawieruchę, którego wyjaśnienia w tej mierze naświetlą społeczne i ekonomiczne aspekty przedmiotowego sporu.

Mając na uwadze powyższe – wnoszę jak na wstępie.

ADWOKAT
Robert Greb

W załączeniu:

1. *decyzja Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 3 lipca 1991 r. nr GK VIII 8225/93/91*
2. *porozumienie nr 2/88 z dnia 28 grudnia 1988 r. Wojewody Wałbrzyskiego z Burmistrzem Miasta Boguszowa-Gorc*
3. *uchwała Rady Gminy Marciszów nr XXVII/162/92 z dnia 1 grudnia 1992 r.*
4. *uchwała Rady Gminy Marciszów nr XXXVII/219/94 z dnia 28 lutego 1994 r.*
5. *uchwała Rady Gminy Marciszów nr XLIII/208/05 z dnia 28 grudnia 2005 r.*